

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. T. T.,**
nar. ,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Škopkem,
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, Rakovník,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j. MV-115238-6/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka, č. j. CPR-4629-24/ČJ-2025-

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

931200-SV, ze dne 28. 6. 2025, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce tří let. Dále bylo uvedeno, že tato doba začne běžet po vycestování žalobce z uvedeného území. Nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanovila se současně v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na § 118 odst. 3 téhož zákona, doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, do 30 ti dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.

2. Žalobce namítl, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. § 119a odst. 2 tohoto zákona. Správní orgány nesprávně posoudily zjištěný skutkový stav, rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“). Žalovaný argumentoval tím, že pokud se týká dopadu uloženého správního vyhoštění do soukromého života žalobce, tak, že žalobce sdělil, že v ČR nemá žádné aktivity, sportovní, kulturní a společenské vazby, majetek ani závazky, českému jazyku v mluvené ani psané formě nerozumí. Pokud se týká v odvolání zmíněného pana X, z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že se jedná o krajana, který poskytuje ubytování vietnamským státním občanům, a poradil žalobci požádat na území ČR o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále zmínil, že žalobce vypověděl, že na území ČR ani EU nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého života nepřiměřené. Dle žalovaného je zřejmé, že u žalobce nelze hovořit o žádné míře integrace na území ČR ani o jeho odcizení vůči zemi jeho státní příslušnosti. Dle žalobce nebyla právní otázka přiměřenosti dopadu předmětného rozhodnutí do soukromého života správně posouzena. Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií. Žalovaný nevzal při svém rozhodování v úvahu další relevantní hlediska. Žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že na území České republiky žalobce pobývá od března roku 2020, přičemž za více než pět let musel nutně navázat hlubší vazby a vztahy s lidmi žijícími na území ČR, byť s ohledem na neznalost češtiny především v rámci vietnamské komunity (mj. s žalobcem zmiňovaným X). Tuto skutečnost žalobce považuje za notorietu, kterou není nutné prokazovat.
3. Dále žalobce namítl, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že v rozporu s § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, náležitě nezjistil skutkový stav a dospěl k nesprávným skutkovým závěrům. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení popsal svou situaci a bylo zjištěno, že jeho potíže nijak nesouvisí s důvody předpokládanými tvůrci ochranných opatření upravených v ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, resp. dle čl. 2 až 6 Úmluvy. Dle žalovaného na tomto zjištění nic nemění ani to, že žalobce v protokolu o výsledku zmínil, že se v letech 2018-2019 zúčastnil (nespecifikovaného počtu) manifestací proti vlivu zamýšlených staveb továren, přičemž mu bylo ze strany policie vyhrožováno zadržením. Dále žalovaný akcentoval, že žalobce nebyl vietnamskými státními orgány ani před opuštěním vlasti v roce 2020 jakkoliv postižen, vycestoval z Vietnamu legálně a bez jakýchkoli problémů. Navíc žalobce v rámci správního

řízení do protokolu sám sdělil, že není politicky aktivní a pokud mu bude uloženo správní vyhoštění, vycestuje dobrovolně. Dle žalobce při zjišťování okolností, jež by mohly nasvědčovat důvodným obavám o hrozícím skutečném nebezpečí pro žalobce v případě jeho vrácení do domovského státu ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, měl správní orgán I. stupně svými doplňujícími otázkami při výslechu žalobce podrobněji zjistit skutkový stav. Správní orgán I. stupně měl zjistit podrobnosti o manifestacích, počtu účastí žalobce na nich, počtu účastníků, zda někteří byli státními orgány postihováni a jakým způsobem apod. Poukázal k tomu na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008 - 70 ze dne 30. 9. 2008, byť se týká správního řízení o udělení mezinárodní ochrany.

4. Žalobce je dále přesvědčen o tom, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Uložená doba správního vyhoštění ve výměře tří let, vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce a dalším okolnostem případu, je podle žalobce neadekvátní. Žalobce si je vědom závažnosti svého protiprávního jednání (nelegální vstup na území ČR a nelegální pobyt bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu), je zde ale polehčující okolnost, že během bezmála více než pěti let, co v ČR žije, nikdy nebyl stíhán pro trestný čin ani projednáván pro přestupek. Dle žalobce mu rovněž polehčuje, že se sám rozhodl přihlásit státním úřadům dne 31.1.2025, aniž byl např. zadržen při kontrole totožnosti.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
7. Dle úředního záznamu ze dne 31. 1. 2025 se žalobce téhož dne dostavil do PSC Zastávka, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nepředložil žádný doklad totožnosti ani žádné oprávnění k pobytu.
8. Při výslechu dne 4. 2. 2025 žalobce uvedl, že jeho poslední bydliště bylo ve Vietnamu v jeho rodinném domě, bydlí tam jeho manželka a děti. Rodiče bydlí ve stejné vesnici, pouze v jiném domě. Je ženatý a má dva syny nar. 2016 a 2019. Cestovní doklad měl při cestě z Vietnamu, odevzdal jej ale v Rumunsku převaděči a nedostal jej ani přes žádost zatím zpět. Z Vietnamu cestoval 17. 2. 2020 do Rumunska, opatřil si za tím účelem rumunské pracovní vízum. Platnost víza byla 3 měsíce, žalobce jej již neprodlužoval, protože v Rumunsku byla velmi nízká mzda a nemohl tak splatit dluhy, kdy si půjčil prostředky ve vlasti na cestu z Vietnamu. Po měsíčním pobytu v Rumunsku tak odjel na doporučení krajanů do ČR, a to v kamionu za pomoci převaděče. Cestovní doklad mu nebyl vrácen. V ČR vystoupil nedaleko od Prahy a zkusil najít zaměstnání v Sapě, což se mu ale nepodařilo. Bydlel u kamaráda. Asi za dva dny našel práci, kdy pracoval na různých místech ČR na stavbách. Od příjezdu do ČR (9. 3. 2020) neměl pevné místo k bydlení, protože v rámci zaměstnání se pohyboval na různých místech. O azyl požádal na radu krajana. Převaděče sehnal přes internet, zaplatil jim v hotovosti. K dotazu, proč cestoval nelegálně, když měl převaděč jeho cestovní doklad s vízem, uvedl, že nevěděl, co může dělat, tak zkusil tuto cestu. Do ČR přijel nelegálně bez povolení a dokladu. V ČR pracoval na stavbách. V jiné zemi o azyl nežádal, a to ani v Rumunsku, neboť o této možnosti nevěděl. Je si vědom nelegálního pobytu. K dotazu, zda měl ve vlasti nějaké problémy se státními orgány, sdělil, že v roce 2018 – 2019 se účastnil manifestací ohledně životního prostředí, byl proti stavění továren. Policií mu bylo vyhrožováno, že bude zadržen, protože jednal proti vládě. Zadržen však nebyl a ani nedostal žádný trest. Politicky aktivní není. V ČR ani EU není žádná osoba, vůči které by vycestování žalobce bylo nepřiměřené. K dotazu, čeho se obává při cestě zpět do vlasti, uvedl, že zatím

neví, ale chtěl by splatit dluh. Neví, zda se bude něco dít ze strany vietnamské policie. Má se kam vrátit, má ve Vietnamu manželku, děti a rodiče. Pokud bude pracovat, tak má dostatečné finanční prostředky k pobytu i na vycestování. Zdravotní pojištění nemá sjednáno. Jeho zdravotní stav je dobrý, lékaře nenavštěvuje. V ČR nemá žádné vazby. Nepáchal zde žádnou trestnou činnost. Při návratu do Vietnamu mu nehrozí ohrožení života, mučení ani jiné podobné zacházení, měl by případně možnost ve vlasti projednat věc u soudu. Vycestuje dobrovolně. Chtěl by však získat azyl a v ČR pracovat.

9. Dne 28. 6. 2025 bylo správním orgánem I. st. vydáno rozhodnutí č. j. CPR-4629-24/ČJ-2025-931200-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce tří let.
10. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Žalobce v žalobě předně namítl, že nebyla správně posouzena právní otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu konkrétně poukázal na to, že nebyla zohledněna jeho 5letá integrace na území ČR, byť z důvodu neznalosti českého jazyka šlo o integraci v rámci vietnamské komunity.
16. K této námitce soud uvádí, že ji jako důvodnou neposoudil.
17. Správní orgány se ve svých rozhodnutích dopady rozhodnutí dostatečně zabývaly. Správní orgán I. st. zmínil, že žalobce je plně způsobilou osobou, která je schopna se o sebe postarat. V ČR si žádné vazby nevytvořil, nemá zde ani žádné závazky. Újma, která mu bude způsobena vynuceným návratem do země původu je nezbytná, a převáží nad ní zájem státu

na žalobcově vycestování. Žalobce se do své situace dostal vlastní vinou, kdy za úplatu převaděčům přicestoval do ČR za práci.

18. Žalovaný doplnil, že žalobce uvedl, že je zdravý. V ČR nemá žádné vazby, nerozumí českému jazyku, nemá zde ani žádný majetek či závazky. Zmíněný pan X je žalobcův krajan, který mu nabídl spolubydlení a poradil požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce vypověděl, že na území ČR není nikdo, vůči komu by jeho vycestování bylo nepřiměřené. Má se kam vrátit, v domovském státě má zázemí, manželku, děti a rodiče. V ČR neproběhla žalobcova integrace do zdejšího prostředí.
19. Soud považuje hodnocení správních orgánů za zcela dostatečné a odpovídající a dodává, že z vyjádření žalobce při výslechu vyplynulo, že ve vlasti, tedy ve Vietnamu, má rodinu, konkrétně tam žije manželka, dva synové (nar. 2016 a 2019) a také rodiče žalobce, přičemž ve vlasti má žalobce i rodinný dům. Je tak patrné, že rodinné vazby má žalobce ve Vietnamu nikoli v ČR, kde vyjma známých – krajanů - nemá žádné rodinné příslušníky či jiné známé. Žalobcem tvrzená integrace v ČR ve skutečnosti žádnou integrací není, jestliže po celou dobu neoprávněného pobytu mu vznikly vazby pouze v rámci vietnamské komunity, nezná český jazyk, pracoval zde nejen bez pracovního povolení, ale zjevně i bez jakékoliv provázanosti na český daňový i sociální systém ve smyslu hrazení zákonného zdravotního pojištění. Vazby žalobce k území ČR jsou výlučně ekonomické povahy.
20. Dále žalobce namítl, že se správní orgány měly více zabývat informacemi o jím zmíněné účasti na demonstracích, počtu účastí žalobce na nich, počtu účastníků, či též zjišťovat, zda někteří z účastníků byli následně státními orgány postihováni a jakým způsobem apod.
21. Soud ani ve vztahu k této námitce neshledal pochybení správních orgánů. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že by mu ve vlasti hrozily nějaké represe či postihy. Nebylo zjištěno, že by žalobci po návratu do Vietnamu mělo hrozit nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce sdělil, že se dříve účastnil demonstrací týkajících se životního prostředí, mělo mu být vyhrožováno policií, ale nedošlo k žádnému zadržení. Žalobce z vlasti vycestoval dobrovolně, s platným cestovním dokladem, s vědomím státních orgánů. Bylo adekvátně vycházeno ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 6. 2025, ev. č. ZS58673, dle kterého bylo vycestování žalobce do Vietnamu možné. V tomto stanovisku bylo mj. konstatováno, že žalobce se sice zúčastnil demonstrací, avšak tato účast se obešla bez dalších perzekucí, přičemž z vlasti poté vycestoval bez jakýchkoli problémů z důvodu cesty do Evropy za prací. Žalovaný tyto závěry rovněž potvrdil, přičemž vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 9. 2025, č. j. MV-121564-2/OAAM-2025, které potvrzovalo předchozí závazné stanovisko a konstatovalo shodný závěr, že vycestování žalobce je možné. Podrobně popsal na stranách 7 – 9 svého rozhodnutí, proč u žalobce nebylo shledáno, že by mu mělo ve vlasti hrozit zásadnější nebezpečí.
22. Soud dodává, že sám žalobce při výslechu výslovně uvedl, že vycestuje dobrovolně, ve vlasti mu dle jeho sdělení nehrozilo ohrožení života ani jiné zásadní potíže. Je pravdou, že se zmínil o své dřívější účasti na manifestacích, konkrétně zmínil, že to mělo být v roce 2018 a 2019 a mělo jít o demonstrace týkající se životního prostředí, žalobce byl proti stavbě továren. Doplnil, že mu bylo vyhrožováno, že bude zadržen, nicméně zadržen nebyl a nedostal ani žádný trest. Dodal ještě, že neví, zda by mu při návratu hrozil nějaký postih ze strany policie. Dle soudu byla uvedená tvrzení žalobce velmi obecná, kdy zároveň, pokud by obavy žalobce

byly skutečně tak vážné, jak nyní namítá, by se jistě při témže výsledku nezmínil o tom, že vycestuje dobrovolně ani to, že mu ve vlasti nehrozí nic závažného, ale naopak by akcentoval opak, kdy nadto ve vlasti má žalobce již zmíněné zázemí včetně celé rodiny. Správní orgány se tvrzenou účastí na manifestacích zabývaly, nicméně tuto posoudily ve smyslu závazného stanoviska. Soud dodává, že skutečnosti ohledně možných problémů ve vlasti byly také jistě předmětem řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kde mohou být detailně posouzeny včetně situace v zemi původu, k čemuž lze dodat, že žalobou napadené rozhodnutí o správním vyhoštění bude možné realizovat až po skončení právě zmíněného řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na jeho výsledek. Pokud by tedy snad byla žalobci mezinárodní ochrana udělena, bude toto zohledněno.

23. Žalobce též namítl, že si sice je vědom toho, že jeho jednání bylo závažné a protiprávní, kdy nelegálně vstoupil na území ČR a nelegálně zde pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění, ale byla zde dle něj polehčující okolnost, že během bezmála více než pěti let, co v ČR žije, nikdy nebyl stíhán pro trestný čin ani projednáván pro přestupek. Dle žalobce bylo takovou okolností dále to, že sám přišel dne 31. 1. 2025 ke správnímu orgánu, aniž byl např. zadržen při kontrole totožnosti.
24. K tomu soud uvádí, že je sice pravdou, že se žalobce v ČR nedopustil trestné činnosti, nelze však pominout celkový kontext dané věci, který byl správními orgány řádně zohledněn. Žalobce přicestoval do Rumunska dle svého sdělení na pracovní vízum, a poté do ČR za pomoci převaděčů, ilegálně, bez dokladů a jakéhokoli pobytového oprávnění (vyjma krátkodobého rumunského víza). Převaděče měl využít i na cestu do Rumunska, byť měl ono zmíněné vízum. V ČR neměl žádnou stálou adresu, neměl ani sjednáno zdravotní pojištění. Bez povolení pracoval na stavbách. Tedy přestože nebyl žalobce trestně stíhán, jeho celková situace byla taková, že celý jeho pobyt v ČR byl od počátku ilegální včetně pracovní činnosti, což nelze dodatečně řešit dostavením se ke správnímu orgánu za účelem řešení pobytu, byť tento krok byl v celém příběhu jediný správný. Je však potřeba dodat, že k tomuto řešení žalobce přistoupil až poté, co mu jeho známý poradil, aby požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tzv. dobrovolnost konání žalobce tak byla pouze účelovým zneužitím institutu azylového práva a nelze z takové navenek se jevící součinnosti žalobce cokoli v jeho prospěch dovozovat. Žalobce vycestoval ze země původu výlučně z ekonomických příčin, o mezinárodní ochranu požádal až po 5 letech pobytu v ČR, a to na doporučení známého, kdy ve správním řízení popřel, by mu mělo ve vlasti cokoli zásadního hrozit.
25. Soud neshledal důvodnou ani namítanou nepřiměřeně dlouhou dobu vyhoštění 3 roky. Žalobce zde neoprávněně pobýval od 9. 3. 2020, tedy přibližně 5 let, uložená doba zákazu pobytu tak nedosahuje ani dobu protiprávního stavu žalobcem vyvolaného. Již z daného poměru dob nelze dovodit tvrzenou nepřiměřenost.
26. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly*

zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

27. Správní orgán I. st. uvedl, že délku správního vyhoštění stanovil 3 roky, kdy bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce pobýval v ČR bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, kdy obojího si byl vědom. Na území vstoupil neoprávněně za úplatu. Věděl, jaké jsou možnosti pobytu v ČR, přesto je nedodržel, z čehož je dle správního orgánu I. st. patrná jeho neúcta ke zdejšímu právnímu řádu. Neoprávněný pobyt bez uvedených náležitostí trval od 9. 3. 2020 do 31. 1. 2025.
28. Žalovaný doplnil, že zohlednil také nebezpečnost žalobcova jednání z hlediska ilegální migrace. Jednalo se o neoprávněný pobyt v délce téměř 5 let, tedy značnou dobu. Cesta žalobce byla organizována převaděči za úplaty za situace, kdy žalobci byly známy podmínky pobytu v ČR, které nesplnil. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal proto, aby mohl legálně pobývat v ČR, vydělávat finanční prostředky a splácet dluh, k čemuž však tento institut neslouží.
29. Soud nepříměrenost ohledně délky uloženého správního vyhoštění nenalezl. Byly zohledněny všechny podstatné skutečnosti. Žalobce vycestoval z Vietnamu do Rumunska (zde měl přijet v únoru 2020) z titulu víza s platností na 3 měsíce, kdy poté po jednoměsíčním pobytu v Rumunsku, kde nebyl spokojen s výší odměny za práci, odjel do ČR (zde měl přijet 9. 3. 2020), a to za pomoci převaděčů. V ČR poté bez jakýchkoli oprávnění pobýval až do konce ledna 2025, kdy na radu známého přišel ke správnímu orgánu požádat o mezinárodní ochranu, přičemž v ČR rovněž vykonával bez oprávnění práci. Soud dodává, že z úředního záznamu ze dne 31. 1. 2025 plyne, že bylo prostřednictvím tlumočnicka přes telefon zjištěno, že žalobce měl přicestovat letecky do Rumunska již v roce 2019, a poté odjet počátkem roku 2020 do ČR, tedy tento údaj se liší oproti při výslechu uvedenému datu příjezdu do Rumunska v únoru 2020. Vzhledem k tomu, že žalobce odevzdal převaděčům svůj cestovní doklad, nebylo možné jeho neoprávněný pobyt datovat zcela přesně ve smyslu např. razítek otiskovaných v dokladu. Bylo proto vycházeno z žalobcova sdělení, kdy uvedl, že do ČR přijel 9. 3. 2020. Soud dodává, že pokud žalobce přijel do Rumunska na tříměsíční vízum, pak i kdyby snad přijel do ČR v době, kdy by ještě bylo toto vízum platné a i kdyby jej zároveň toto snad opravňovalo k pobytu v EU, nic dané nemění na výsledném závěru, že žalobci by bylo uloženo správní vyhoštění ve zcela adekvátní délce i za takových okolností, kdy soud má nadto za to, že pravděpodobnější scénář je spíše ten, že žalobce přijel do Rumunska již v roce 2019, a poté mu platnost víza vypršela, načež odjel za pomoci převaděčů za prací do ČR, kde svévolně bez jakýchkoli oprávnění pobýval dále. Možné je i to, že žalobce vízum neměl, neboť i do Rumunska cestoval, jak zmínil, s pomocí převaděčů. Nehledě na to, že byl povinen disponovat platným dokladem a pobytovým oprávněním po celou dobu pobytu v ČR (EU). Lze rovněž dodat, že fakt, že nebylo přesně možné zjistit data vstupu žalobce na území jednotlivých států, byl plně zapříčiněn žalobcem, neboť ten svůj cestovní doklad odevzdal převaděčům, a tudíž nebylo možné tento použít ke zjištění žádných skutečností.
30. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19.12. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce